יכול אפי' בעזרה ת"ל באהל מועד אין לי אלא באהל מועד שבמדבר שילה ובית עולמים מנין ת"ל בקודש אין לי אלא בשעת הקטרה בשעת מתן דמים מנין ת"ל בבואו לכפר אין לי אלא בכניסתו ביציאתו מנין ת"ל עד צאתו וכפר בעדו ובעד ביתו ובעד כל קהל ישראל כפרתו קודמת [א] לכפרת ביתו כפרת ביתו קודמת לכפרת אחיו הכהנים וכפרת אחיו הכהנים קודמת לכפרת כל קהל ישראל אמר מר אין לי אלא בשעת הקטרה מאי משמע אמר רבא וכן א"ר יצחק בר אבדימי וכן א"ר אלעזר אמר קרא [1] וכפר בעדו ובעד ביתו ובעד כל קהל ישראל איזהו כפרה ששוה לו [ב] ולביתו ולאחיו הכהנים ולכל קהל ישראל הוי אומר זה הקטרת הקטורת וקטורת (א) מכפרת אין דהא תני ר' חנניא א) למדנו לקטורת שמכפרת שנאמר [2] ויתן את הקטורת ויכפר על העם ותנא דבי ר' ישמעאל על מה קטורת מכפרת על לשון הרע יבא דבר שבחשאי ויכפר על מעשה חשאי תנן התם (ב) א) פורשין מבין האולם ולמזבח בשעת הקטרה א"ר אלעזר ב) לא שנו אלא בשעת הקטרה דהיכל אבל בשעת הקטרה דלפני לפנים מהיכל פרשי מבין האולם ולמזבח לא פרשי מתיב רב אדא בר אהבה ואמרי לה כדי ר' יוסי אומר כשם שפורשין מבין האולם ולמזבח בשעת הקטרה ג) כך פורשין בשעת מתן פר כהן משיח ופר העלם דבר של ציבור ושעירי עבודת כוכבים (ב) הא מה מעלה יש בין ההיכל לבין האולם ולמזבח אלא שבהיכל פורשין בין בשעת הקטרה ובין שלא בשעת הקטרה ומבין האולם ולמזבח אין פורשין אלא בשעת הקטרה מיהא פרשי מאי לאו בשעת הקטרה דלפני לפנים לא בשעת הקטרה דהיכל אי הכי הא מה מעלה ותו לא הא איכא הא מעלה דאילו מהיכל פרשי בין בשעת הקטר' דידיה בין בשעת הקטרה דלפני לפנים ואילו מבין האולם ולמזבח לא פרשי אלא בשעת הקטרה דהיכל הא קתני אלא שבהיכל פורשין בין בשעת הקטרה ובין שלא בשעת הקטרה ומבין האולם ולמזבח אין פורשין אלא

רש"י

יכול אף בכל העזרה. לא יהא אדם עומד כשהכהן מקטיר קטרת לפני ולפנים: **אין לי אלא בשעת הקטרת קטורת.** לקמיה מפרש מאי משמע: **הוי אומר זו הקטרת קטרת.** דאילו מתן דמים אין שוה בכולם שהפר מכפר עליו ועל הכהנים והשעיר על ישראל: **על לשון הרע.** כי ההיא דקרח לשון הרע הוה דכתיב (במדבר יז) אתם המיתם את עם ה' וסתם לשון הרע בחשאי הוא: **מבין האולם ולמזבח.** מכל אויר כ"ב אמות שביניהם: **ל"ש אלא בשעת הקטרה דהיכל.** דמזבח הפנימי שחרית וערבית שהרי סמוך לו: **אבל בשעת הקטרה דלפני ולפנים.** מהיכל שהוא סמוך לו פרשי אבל מבין האולם ולמזבח שהוא מרוחק לא פרשי: **בשעת מתן פר כהן משיח.** הבא על אחת מכל המצות שטעה בהוראת עצמו ועשה ומתן דמו על הפרוכת ועל מזבח הזהב: **ושעירי עבודת כוכבים.** ליבור שעבדו ע"ז בהוראת בית דין מביאים פר לעולה ושעיר לחטאת כדכתיב בפרשת שלח לך אנשים (שם טו) ואותו שעיר מתן דמו על הפרוכת ואינו נאכל כדילפינן בסיפרא וסיפרי ובמסכת זבחים (דף מז.): **הא מה מעלה יש כו'.** האי הא כמו הרי כלומר מעתה [מה] מעלה יש בפרישה בין היכל לבין אולם ולמזבח: **בין בשעת הקטרה כו'.** קא סלקא דעתיה בין בשעת הקטרה דלפני ולפנים בין שלא בשעת הקטרה דלפני ולפנים אלא בשעת מתן דמים דלפני ולפנים: **ומבין אולם ולמזבח אין פורשין.** משום לפני ולפנים אלא בשעת הקטרה אבל לא בשעת מתן דמים: **מאי לאו כו'.** כדפרישית: **לא בשעת הקטרה דהיכל.** קאמר דפורשים מבין האולם ולמזבח והכי קתני כשם שפורשים מבין האולם בשעת הקטרה דהיכל כך פורשין בשעת מתן פר כהן משיח דהוי נמי בהיכל: **אי הכי.** דכשם שפורשין בשעת הקטרה אהיכל קאי ולא אדלפני ולפנים הא מה מעלה יש בתמיה וכי אין עוד מעלה אלא הא דשלא בשעת הקטרה דלפני לפנים דקתני שבהיכל פורשין בין בשעת הקטרה בין דהיכל בין לפני לפנים בין שלא בשעת הקטרה אלא בשעת מתן דמים בין דהיכל בין לפני ולפנים ומבין האולם ולמזבח לא פרשינן שלא בשעת הקטרה דהיא שעת מתן דמים דלפני ולפנים אלא בשעת הקטרה דהיכל דהא אפילו בשעת הקטרה יש מעלה דאילו מהיכל פרשי כו': **הא קתני.** בניחותא ה"נ קאמר האי (ג) שלא בשעת הקטרה דקאמר שלא בשעת הקטרה דהיכל קאמר אלא בשעת הקטרה היא לפני לפנים: **בין בשעת הקטרה.** [דהיכל] והא שלא בשעת הקטרה דקתני תנא שלא בשעת הקטרה דידיה אלא בשעת הקטרה דלפני ולפנים:

תוספות

בשילה ובית עולמים מניין. וכי האי גוונא אמרינן לקמן בפרק הוציאו לו (דף נג.) גבי מעלה עשן ובפרק שני שעירי (לקמן דף סז:) תניא ג) (מדבר) המדברה לרבות נוב וגבעון שילה ובית עולמים ובפרק שני דסוטה (דף טז. ושם) גבי עפר סוטה ומן העפר אשר יהיה בקרקע המשכן קאמר שילה ובית עולמים מניין וכו' ובפ"ב דשבועות (דף טז:) דקאמר מכדי מקדש איקרי משכן ומשכן איקרי מקדש לימא או אידי ואידי משכן או אידי ואידי מקדש אלמא אע"ג דמקדש איקרי משכן ומשכן איקרי מקדש איצטריך תרי קראי חד למקדש וחד למשכן ולא גמירי מהדדי וקשה דבפרק קמא דחולין (דף כד.) גבי שנים שפוסלים בלוים קאמר יכול אף בשילה ובית עולמים כן ת"ל ד) (זאת) ובפ"ק דעירובין (דף ב.) שלמים ששחטן קודם פתיחת דלתות ההיכל פסולין במקדש מנא לן אשכחן מקדש דאיקרי משכן וי"ל דההיא דעירובין שמא איכא שום פסוק להשוות מקדש למשכן להאי מילתא וכן בפ' קמא דחולין ובתר דמעטינן שילה ובית עולמים ה) (מזאת) אז נוקי אותו פסוק לדרשא אחריתי וריב"א גרס בפרק שני דשבועות תרי קראי למה לי ולי נראה אע"ג דמקדש איקרי משכן כו' אפי' הכי בההיא דשבועות דאיירי לענין טומאה סד"א לחלק בינייהו כיון דחלוקין הן לענין טומאה דאי כתב מקדש ה"א דין הוא דטמא שנכנס למקדש חייב שהרי איסורו איסור עולם ואפילו בתר דנפיל מחילה חייבין על המקום משום טומאה אבל במשכן לאחר שנסעו משם ופירקוהו והעמידוהו במקום אחר אין חייבין על מקומו הראשון ואי כתב משכן ה"א דין הוא שחייב עליו לפי שנמשח בשמן המשחה ואסור ליגע בו בטומאה אפילו כשהוא מפורק אבל אבני היכל שנסרו מותר ליגע בהם בטומאה ובהא נמי מיתרצא הא דמצרכינן קרא בפרק היה מביא (סוטה דף טז.) לרבות בית עולמים משום דאפקיה קרא בלשון טומאה דכתיב ונסתרה והיא נטמאה וכל הלכות ספק טומאה גמרינן מסוטה להכי סד"א כיון דמקדש ומשכן חלוקים לענין טומאה כדפרי' לענין טומאת סוטה נמי יהא חילוק ביניהם ותדע דהיינו טעמא דאיסי בן יהודה ו) דמצריך קרא לרבות שילה ובית עולמים מדפליג עליה התם איסי בן מנחם ואמר אינו צריך ק"ו הוא ומה בטומאות קלות לא חילק הכתוב בין שילה ובית עולמים טומאת אשה חמורה לא כ"ש פירוש טומאות קלות הנכנס למשכן ולמקדש בטומאת הגוף חייב כרת אתרוייהו אע"ג דיש חילוק ביניהן כדפרישית אפילו הכי השוה אותם לענין כרת הנכנס להם ומשום האי חילוק אין נראה לו לחלק ז) ומדבר המדבר סד"א דווקא במשכן בקדושה כשהיו ישראל במדבר סמוכין למדבר ודמעלה עשן משום דכתיב בההוא קרא אהרן והאי קרא דשמעתא סד"א משום דכתיב אהל מועד ולא איקרי אהל מועד אלא במדבר ומקרא יתירא הוא דלא הוה צריך למיכתב אלא וכל אדם לא יהיה בבאו לכפר בקדש וסד"א דאתא למעוטי שילה ובית עולמים ובתר דמרבינן שילה ובית עולמים אהל מועד דכתב רחמנא למעוטי עזרות איצטריך:

כך פורשין בשעת מתן פר כהן משיח. ה"נ הוה מצי למימר בשעת מתן פר ושעיר של יוה"כ בהיכל אלא לא פסיקא ליה משום דיש מהן נמי לפני לפנים: **מה** מעלה יש בין היכל וכו'. טובא איכא דמזבח הזהב ומנורה ושלחן ומתן דמים בהיכל מה שאין כן בין האולם ולמזבח אלא לענין פרישה קאמר: **מאי** לאו בשעת הקטרה דלפני ולפנים. תימה לי מ"ם דגזרו לפרוש מבין האולם ולמזבח בשעת הקטרה דלפני ולפנים ולא בשעת הזאה והא בין הקטרה בין הזאה מחד קרא נפקא לעיל וי"ל בהקטרה דכתב בקרא בהדיא טפי גזרו בה רבנן ולא בהזאה דמייתורא דלכפר נפקא:

דאילו

מסורת הש"ס

א) [ערכין טו. זבחים פח:], ב) כלים פ"א מ"ט, ג) [צ"ל במדבר], ד) [צ"ל לעבוד עבודת וגו'], ה) [צ"ל מלעבוד], ו) [סוטה טז.], ז) [צ"ל ובמדבר],

תורה אור השלם

1. וְכָל אָדָם לֹא יִהְיֶה בְּאֹהֶל מוֹעֵד בְּבֹאוֹ לְכַפֵּר בַּקֹּדֶשׁ עַד צֵאתוֹ וְכִפֶּר בַּעֲדוֹ וּבְעַד בֵּיתוֹ וּבְעַד כָּל קְהַל יִשְׂרָאֵל: ויקרא טז יז

2. וַיִּקַּח אַהֲרֹן כַּאֲשֶׁר דִּבֶּר מֹשֶׁה וַיָּרָץ אֶל תּוֹךְ הַקָּהָל וְהִנֵּה הֵחֵל הַנֶּגֶף בָּעָם וַיִּתֵּן אֶת הַקְּטֹרֶת וַיְכַפֵּר עַל הָעָם: במדבר יז יב

הגהות הב"ח

(א) גמרא הוי אומר זה הקטרת הקטורת וקטורת מי מכפרא: (ב) שם ופר העלם דבר של לבור ושעירי ע"ז ודמים של יוה"כ הא מה מעלה יש כצ"ל וי"ב כך הוא הגירסא בתוס' שלנו פ"א דכלי' ע"ש: (ג) רש"י ד"ה הא קתני בניחותא ה"נ קאמר האי בשעת הקטרה דקאמר בשעת הקטרה דהיכל קאמר והאי שלא בשעת הקטרה דקאמר שלא בשעת הקטרה דהיכל קאמר אבל בשעת הקטרה היא לפני ולפנים והא שלא בשעת הקטרה דקתני תנא וכו' כצ"ל והד"א:

הגהות הגר"א

[א] גמרא (לכפרת ביתו כפרת ביתו קודמת) תא"מ: [ב] שם (ולביתו) תז"מ:

מוסף רש"י

ויכפר על העם. במחלוקת קרח שהוא לשון הרע דכתיב ביה אתם המיתם וגו' (זבחים פח:). **יבא דבר שבחשאי.** קטורת נעשית בהיכל בחשאי (ערכין טז.) **שהיה הכהן לבדו שם כדתנן פורשין מבין האולם ולמזבח בשעת הקטרה, וכל שכן מן ההיכל שנאמר וכל אדם לא יהיה וגו'** (זבחים שם). **ויכפר על מעשה חשאי.** לשון הרע בחשאי הוא (ערכין שם). **ואמרי לה כדי.** שם חכם (גיטין פה:).

תום' ישנים

מחד קרא, אבל הני דמכילתין ודשבועות ודסוטה כולהו תלויות בקדושת מקום, וצ"ע. ועל ההיא דסוטה שהבאתי שמרבה שם נוב וגבעון שילה ובית עולמים, מוחק שם רש"י שילה ונוב וגבעון, משום דקשיא ליה והלא שילה משכן גמור היה למה הוצרך פסוק לרבותו, ועוד בנוב וגבעון לא היו משקין סוטות שהרי אין מנחה קריבה בבמה כדאמרינן בזבחים [קיז, א] (ובמגילה). ואין נראה לרבינו למחוק הספרים דהא שילה לא היה ממש משכן שהיה לו בית של אבנים למטה ויריעות למעלה ואיכא נמי למאן דאמר בפרק בתרא דזבחים [שם] מנחה קריבה בבמה, ונוב וגבעון במה, ואדרבה היה לו להקשות יותר מנוב וגבעון שהיה ממש משכן שלא מצינו שהיה לו בית של אבנים למטה. מיהו הא נמי לאו קושיא היא דרחמנא אמר משכן ממש שיהא עומד בקדושתו כמשפטו שיהא הארון בבית קדשי קדשים, ונוב וגבעון לא היה ארון אלא בקרית יערים וזה פי' רש"י בסוטה. **כפרתו קודמת לכפרת ביתו.** ותימה והלא נעשית העבודה הכל בבת אחת ומתי כפרת ראשון ומתי כפרת השני. ופירש רבינו שמואל דנפקא מינה הא דאמרינן בפרק בתרא [דהוריות יג, א] דקרבן כהן [משיח] קודם לקרבן ישראל (ולהאי) [ולהכי] צריך האי קרא, אך כפרתו קודמת לכפרת אחיו הכהנים לא אתי שפיר, וכן לכפרת ביתו. ואי הוה אמרינן לענין וידוי של פר מיירי דתניהו ענין לשם, אתי שפיר שצריך לומר תחילה אני וביתי ובני אהרן עם קדושך, כי אם לא היה פסוק היה לו להזכיר בפעם שניה מיהא שבטו תחילה א) . **יבא דבר שבחשאי כו'.** תימה לריב"א

רבינו חננאל

ודרשינה דפריש אפילו בשעת הקטרה. ומיבעיא לן, כפרה בהקטרה מנא לן ואמרינן מדכתיב הכא כפרה שנאמר לכפר בקודש, וכתיב ביום הכפורים וכפר בעדו ובעד ביתו ובעד כל קהל ישראל, איזהו היא כפרה ששוה לו ולביתו ולאחיו הכהנים ולכל קהל ישראל, הוי אומר זו הקטורת, שאם תאמר כפרת דמים, חלוקה כפרתם, הוא וביתו ואחיו הכהנים מתכפרים בפרו וישראל כל [ה]קהל בשעיר. וקטורת מי מכפרה, אין, דכתיב ויתן את הקטורת ויכפר על העם. ותני רב חנניה מיכן למדנו לקטורת שמכפרת. ותנא דבי רבי ישמעאל על מה הקטורת מכפרת על לשון הרע יבא דבר שבחשאי ויכפר על מעשה חשאי. ועיקר זו השמועה בזבחים סוף פ' המזבח מקדש ובערכין פרק יש בערכין להקל ולהחמיר. ומפרש התם בבירור מבואר כי בגדי כהונה מכפרין, דאמר למה נסמכו בגדי כהונה לקרבנות, לומר לך מה קרבנות מכפרין אף בגדי כהונה מכפרין, כתונת מכפרת אשפיכות דמים. מכנסיים מכפרין על גלוי עריות. מצנפת מכפרת על גסי הרוח. אבנט מכפר על הירהורי הלב. מעיל מכפר על לשון הרע. חשן מכפר על הדינין. אפוד מכפר על ע"ז. ציץ מכפר על עזי פנים. קשיא לשון הרע אלשון הרע. ופרקינן לשון הרע בצניעותא קטורת מכפרת, לשון הרע בפרהסיא מעיל מכפר. תנן התם בפרק ראשון מסכת כלים פורשין מבין האולם ולמזבח בשעת הקטרה. א"ר אלעזר לא שנו שפורשין מבין האולם ולמזבח, אלא בהקטרה דהיכל, אבל כשהקטיר לפניי ולפנים, מהיכל פרשי, מבין האולם [ולמזבח לא פרשי]. ומותבינן עליה מיהא דתני מה מעלה יש בין (האולם) [ההיכל] לבין האולם ולמזבח, אלא שבהיכל פורשין בין בשעת הקטרה בין שלא בשעת הקטרה. ומבין האולם ולמזבח לא פרשי אלא בשעת הקטרה. בשעת הקטרה מיהת פרשי ואפי' בהקטרה דלפני ולפנים. ופרקינן לא הקטרה דהיכל. והא איכא הא מעלה כו'.

עין משפט נר מצוה

לד א ב ג מיי' פ"ג מהל' תמידין הל' ג ופ"ד מהלכות עבודת יום הכפורים הלכה ב:

תום' ישנים (המשך)

ממה הוא בחשאי יותר (מאותן) [ממתן] דמים שהיו גם שם פורשין, ודוחק לו לפרש (שבאותן) [שבמתן] דמים היה מונה אחת כו' אבל קטרת היה לגמרי בשתיקה. וי"ל דאע"ג דמתן דמים נמי בחשאי, מ"מ קאמר שפיר על קטרת יבא דבר שבחשאי, שהרי אין כפרתו מפורשת על מה כמו במתן דמים שכפרתו מפורשת לדבר אחד. כך פירש ה"ר אלחנן. וריב"א פירש דלהכי קרי ליה חשאי טפי ממתן דמים לפי שהוא בשתיקה אבל במתן דמים היה מונה אחת שתים כו'. **פורשין היו מבין האולם ולמזבח בשעת הקטרת כו'.** ואע"ג דבשעת מתן דמים נמי פרשי כדלקמן בסמוך, משום דקטרת היה בכל יום נקט קטרת, וגם יש פעמים שפורשין בקטרת שאין פורשין בשעת מתן דמים כדלקמן בסמוך. **הא מה מעלה יש כו'.** הא פשיטא דמעלה יש שאין יכול לילך בהיכל אלא לצורך דלאית ביה אזהרה בפרק הקומץ רבה [כז, א], אלא הכא מיירי בפרישה שהיא לצורך עבודה. **בשעת הקטרה מיהא פרשי מאי לאו בלפני ולפנים.** ואע"ג דהשתא לא ידעינן טעמא מאי דבהקטרה פורשין אפילו משל לפני ולפנים ובמתן דמים אין פורשין, (אלא) [ומשל היכל בין] בשעת הקטרה [בין בשעת מתן דמים], מ"מ הך ברייתא קשיא ליה לר' אליעזר.

א) עיין שם בהוריות היטב בגמ'. וע"ע בש"י.

עין משפט נר מצוה

לה א מיי׳ פ״ב מהל׳ עבודת יוה״כ הל׳ ה:
לו ב מיי׳ פ״ג מהלכות תמידין הלכה ה:
לז ג מיי׳ פ״ב מהלכות עבודת יוה״כ הל׳ ה:

גליון הש״ס

גמרא וזהב אופיר. מלכים א׳ י׳ י״א. זהב מופז. מ״א י׳ י״ח. זהב שחוט. מ״א י׳ ט״ז. זהב סגור. מ״א י׳ כ״א. זהב פרוים. דה״י ב׳ ג׳ ו׳: רש״י ד״ה קב גחלים. לתוך אמה סילון. עיין לקמן דף מו ע״ב תוד״ה כי פליגי:

רבינו חננאל

אמר רב אדא בר אהבה ש״מ מעלות דאורייתא והכי גמירי להו. פי׳ כגון עשר קדושות ששנינו במשנתינו, וקדושת כל אחת יש לה מעלה מן האחרת, ומעלת ההיכל זולתי מעלה בין האולם ולמזבח. ואסיקנא אולם ובין האולם ולמזבח חדא קדושה הוא, היכל ואולם שתי קדושות הם. מפני מה לא היתה מחתה של זהב בכל יום, שהתורה חסה על ממונם של ישראל. תני חדא נתפזרו לו קב גחלים מכבדן לאמה. ותניא אידך קביים. בשלמא הא דתני [קב] רבנן היא, דתנן בכל היום חותה בשל ארבע קבין ומערה לתוך מחתה של שלשת קבין ומתפזר קב, אלא הא דתניא קביים לר׳ יוסי ליתה, דהא ר׳ יוסי חותה בשל סאה שהיא ו׳ קבין, ומערה בשל שלשת קבין קתני, נשארו ג׳ קבין, לרבנן נמי ליתה דהא קב נשאר להן. ושנינן לר׳ ישמעאל בן ר׳ יוחנן בן ברוקה היא, דתני בשל קביים היה מכניס, נשארו מן הארבעה קבין [קביים]. ובא רב אשי ואוקמה לר׳ יוסי ואמר הכי קתני ר׳ יוסי חותה בסאה מדברית, ומערה לתוך שלשה קבין ירושלמיות. וגרסינן בעירובין פרק כיצד משתתפין בתחומין, ת״ר סאה ירושלמית עודפת על של מדברית שתות. בכל יום היתה כבידה [והיום קלה]. גילדה עבה [והיום רך], ולמה היתה היום ידה ארוכה, כדי שתהיה זרועו של כ״ג מסייעתו. ניאשתיק כיסוי כדאמרי רבנן בשמש כי א) [לעתיד לבוא הק׳ מעדלו מנושתקן]. בכל יום היה זהבה ירוק והיום אדום. אמר רב חסדא ז׳ זהבים הן. זהב. וזהב טוב. זהב שחוט. זהב אופיר. זהב מופז. זהב סגור. זהב פרוים.

א) כצ״ל, ע״פ הערוך ערך נשתק.

תוס׳ ישנים

אתיא כפרה כפרה. תימה אמאי לא מייתי ליה בקטורת מנא לן דפורשין בשעת הקטורה, דהא לא שכתוב פרישה אלא בקטורת דהיכל שהוא כמו מתן דמים לפני ולפנים מיהא פרישה. ריב״א:

גמרא

אלא בשעת הקטרה והא איכא הא מעלה דאילו מהיכל פרשי בין בקדושה דידיה בין בקדושה דלפני ולפנים ואילו מבין האולם ולמזבח לא פרשי אלא בקדושה דהיכל אמר רבא שם פרישה אחת היא אמר מר כך פורשין בשעת מתן פר כהן משיח ופר העלם דבר של צבור ושעירי עבודת כוכבים מנא לן א״ר פדת אתיא כפרה כפרה מיוה״כ אמר רב [א]אחא בר אהבה שמע מינה מעלות דאורייתא והכי גמירי להו דאי ס״ד דרבנן מאי שנא בין האולם ולמזבח דילמא מיקרו ועיילי מכולה עזרה נמי נפרשו דילמא מיקרו ועיילי בין האולם ולמזבח כיון דלא מפסיק מידי לא מינכרא מילתא עזרה כיון דאיכא מזבח החיצון דמפסיק מינכרא מילתא אמר רבא ש״מ [ב]קדושת אולם והיכל חדא מילתא היא דאי ס״ד שתי קדושות נינהו אולם [ג]גופיה גזירה וניקום ונגזור גזירה לגזירה לא אולם ובין האולם ולמזבח חדא קדושה היא היכל ואולם שתי קדושות: בכל יום היה חותה בשל כסף וכו׳: מ״ט [ד]התורה חסה על ממונן של ישראל: והיום חותה בשל זהב ובה היה מכנים: מ״ט [א]משום חולשא דכ״ג: בכל יום בשל ארבעת קבין וכו׳: תנא [ה]נתפזרו לו [ב]קב גחלים מכבדן לאמה תני חדא קב ותניא אידך קביים בשלמא הך דתני קב רבנן אלא הך דתני קביים מני לא רבנן ולא רבי יוסי אמר רב חסדא רבי ישמעאל בנו של ר׳ יוחנן בן ברוקה היא דתניא ר׳ ישמעאל בנו של ר׳ יוחנן בן ברוקה אומר בשל קביים היה מכנים רב אשי אמר אפילו תימא רבי יוסי והכי קאמר בכל יום היה חותה בשל סאה מדברית ומערה לתוך שלשת קבין ירושלמיות: בכל יום היתה כבידה והיום קלה: תנא בכל יום היתה גלדה עבה והיום רך בכל יום היתה קצרה והיום ארוכה מ״ט [ג]כדי שתהא זרועו של כ״ג מסייעתו תנא [ו]בכל יום לא היה לה ניאשתיק והיום היה לה ניאשתיק דברי בן הסגן: בכל יום היה זהבה ירוק: א״ר חסדא שבעה זהבים הן זהב וזהב טוב [1]וזהב אופיר [2]וזהב מופז [3]וזהב שחוט [4]וזהב סגור [5]וזהב פרוים זהב וזהב טוב דכתיב [6]וזהב הארץ ההוא טוב זהב אופיר דאתי מאופיר זהב מופז שדומה

רש״י

בקדושה. מתן דמים: **שם פרישה אחת** (א). כולה חדא מעלה היא דמהיכל פרשי [משום] לפני ולפנים בין בשביל הקטרה ובין בשביל מתן דמים ומבין האולם ולמזבח לא [פרשי] בשביל לפני לפנים כלל וכיון דאשמועינן דמשום הקטרה דלפני ולפנים לא פרשי לא איצטריך לאשמועינן משום מתן דמים: **מעלות דאורייתא.** מעלות שמנו חכמים במשנה במסכת כלים בפ״ק (משנה ח) דקאמר התם הר הבית מקודש מירושלים והחיל מהר הבית ועזרת נשים מן החיל ועזרת ישראל משל נשים ושל כהנים משל ישראל ובין האולם ולמזבח מן העזרה וההיכל מבין האולם ולמזבח דאורייתא נינהו הלכה למשה מסיני והכי גמירי להו הלכך לענין פרישה (ב) נמי דקרא לא איצטריך פרישה אלא מהיכל כדכתיב ז) וכל אדם לא יהיה באהל מועד ואתו רבנן וגזור בין האולם ולמזבח דילמא מיקרי ועייל להיכל ולא נמשכה שאר עזרה לאותה גזירה שהרי בין האולם ולמזבח קדושה אחת היא ושאר כל העזרה קדושה אחת ובין האולם למזבח גופה גזירה והויא לה שאר עזרה גזירה לגזירה ואי סלקא דעתך מעלות דקתני התם דרבנן נינהו אבל מדאורייתא בין האולם ולמזבח וכל העזרה חדא קדושה היא מ״ש כו׳: **מכולה עזרה נמי [נפרשו].** משום הא גזירה גופה דהא כולה חדא גזירה: **ש״מ.** מדגזור בין האולם ולמזבח פרישה: **קדושת היכל ואולם חדא היא.** ואולם נמי אהל מועד מקרי ועביד הרחקה לפרוש מבין האולם ולמזבח (ג) פרישה לכל העזרה דילמא עייל לאולם וקא עבר אלא יהיה באהל מועד: **אולם ובין האולם ולמזבח חדא היא.** וכי גזור אולם אטו היכל אימשיך האויר דבין האולם בההיא גזירה: **חסה על ממונן.** ואנן נמי חסינן וחתיית גחלים שוחקת את הכלי ומחסרתו: **משום חולשא.** שטורח הוא לערות מכלי אל כלי: **קב גחלים.** כשמערה של ארבעת קבין לתוך של שלשה מתפזר לו קב גחלים הוא מכבדו לתוך אמה סילון של עזרה היוצאת לנחל קדרון: **ולא רבי יוסי.** דאי ר׳ יוסי שלשה מתפזרין: **בשל קביין היה מכנים.** וחותה בשל ד׳ קבין כרבנן שאמרו בשל ד׳ קבין היה חותה: **סאה מדברית.** ששת קבין מדבריות וכשבאו לירושלים הוסיפו שתות על המדות ונעשות ששת קבין מדבריות חמש ירושלמיות וכשחותה בשל סאה מדברית ומערה לתוך שלשת קבין ירושלמיות נתפזרו לו (ד) קביין ירושלמיות: **היה גלדה עבה.** דופנה עבה לכך היתה כבדה: **רך.** דק: **ניאשתיק.** טבעת בראשה שמקשקש ומשמיע קול משום ונשמע קולו בבואו וגו׳ (שמות כח): **וזהב הארץ ההוא טוב.** מכלל דאיכא זהב שאינו טוב: **שדומה**

תוספות

דאילו מהיכל פרשי בין בקדושה דידיה. הכי פירושא לדידך לא הוה ליה למתני האי לישנא דבין בשעת הקטרה וכו׳ אלא הכי איבעי ליה למתני שבהיכל פורשין בין בקדושה דידיה בין בקדושה דלפני ולפנים דמשמע בין דקטרת בין דמתן דמים ובין האולם ולמזבח אין פרישה אלא בקדושה דהיכל דקטרת ודמתן דמים ואמאי נקטה הקטרת דמשמע הקטרת ותו לא בשלמא לדידי דאמרי דפורשין בין האולם ולמזבח אף בשעת הקטרה לפני ולפנים ולא במתן דמים דלפני ולפנים ניחא הא דנקט הקטרה ומשני שם פרישה אחת היא ותנא הקטרה משום דעיקר קרא איירי בה וה״ה במתן דמים:

אתיא כפרה כפרה מיוה״כ. תימה לי בשלמא שעירי עבודת כוכבים כתיב בהן כפרה בפרשת שלח אבל פר כהן משיח דלא כתב ביה כפרה אע״ג דאיתקש לפר העלם דבר מנלן למאן דאמר בפרק איזהו מקומן (זבחים דף נ.) דדבר הלמד בג״ש אין חוזר ומלמד בהיקש והא פר העלם גופיה בגזירה שוה דכפרה כפרה גמר ויש לומר למאן דאמר בזבחים פרק בית שמאי (דף מ:) לפר זה פר העלם ואע״ג דקרא בדידיה איירי איצטריך למיהוי מאי דאתיא ליה מהיקשא כמאן דכתב בגופיה לדידיה ניחא הכא דאיכא למימר כי היכי דאמרינן דאהני לפר זה פר העלם למאי דילפינן ליה בהיקשא מפר כהן משוח למיהוי כמאן דכתב בגופיה הכי נמי אהני להאי מילתא דהכא דגמרינן מיוה״כ למיהוי כמאן דכתב בגופיה ולמאן דאמר לפר זה פר יום הכפורים יש לומר דלדידיה לא קשיא דהא כיון דדריש ועשה לפר זה פר יום הכפורים כאשר עשה לפר זה פר כהן משיח הרי איתקשו פר יוה״כ ופר כהן משיח להדדי וגמר מפר יוה״כ לפרישה דאף על גב דשעירי עבודת כוכבים דילפינן להו התם מדכתב החטאת בפר העלם ודרשינן מיניה שעירי עבודת כוכבים לא חשיב להו התם כאילו הוקשו לפר כהן משיח אלא לפר העלם דכתב ביה קרא שאני התם דהחטאת ייתורא בעלמא הוא ואין במשמעותו שיהא מוקש לפר כהן משיח אבל פר כהן משיח ופר יום הכפורים בהילוך לישנא דקרא משמע שהוקשו זה לזה ועשה לפר זה דהיינו פר כהן כאשר עשה לפר יום הכפורים וכן פירש שם ריצב״א אמילתא אחריתי:

בכל יום לא היה לה ניאשתיק. פרש״י טבעת להשמיע קול כדכתיב ונשמע קולו בבואו אל הקודש ובירושלמי גרסינן נרתק שלא יכווה ונראה לריב״א כעין נרתק של עור היה עשוי סביב ידה של מחתה לאחוז בה שלא יכווה משום דכל כלי מתכות חם מקלתו חם כולו ולפיכך היה צריך היום נרתק יותר מבשאר ימים לפי שהיו הגחלים שוהים במחתה זמן מרובה עד שהיתה חמה הרבה ושוב מוציא אותה שהיא אחת מהעבודות הוצאת כף ומחתה ופריך בירושלמי ואינו חוצץ ומשני קובעו במסמר כלומר על ידי מסמרין היה נקבע אותו נרתק לבית יד שיהא בטל ויחשב כגוף המחתה: **זהב** טוב. מפרש בירושלמי כשצורפים אותו אינו נחסר כלום זהב מופז על שם מקומו: [ח] **והיום** מקיתון של זהב. דאמר בפרק שני דזבחים (דף כב.) דבכל כלי שרת מקדש דכתיב ירחצו לרבות שאר כלי שרת. ריב״א: רבי

מסורת הש״ס

א) י״ג אלה, ב) [עירובין ג. זבחים נח:], ג) [גילה ג. וש״נ], ד) [לעיל נב. וש״נ], ה) תמיד לג., ו) [תוספתא פ״ב ה״ין [ושם איתא הגיר׳ ושתיק], ז) [ויקרא טז], ח) שייך למשנה לעיל דף מג:.

תורה אור השלם

1. וְגַם אֳנִי חִירָם אֲשֶׁר נָשָׂא זָהָב מֵאוֹפִיר הֵבִיא מֵאֹפִיר עֲצֵי אַלְמֻגִּים הַרְבֵּה מְאֹד וְאֶבֶן יְקָרָה: מלכים א י יא
2. וַיַּעַשׂ הַמֶּלֶךְ כִּסֵּא שֵׁן גָּדוֹל וַיְצַפֵּהוּ זָהָב מוּפָז: מלכים א י יח
3. וַיַּעַשׂ הַמֶּלֶךְ שְׁלֹמֹה מָאתַיִם צִנָּה זָהָב שָׁחוּט שֵׁשׁ מֵאוֹת זָהָב יַעֲלֶה עַל הַצִּנָּה הָאֶחָת: מלכים א י טז
4. וְכֹל כְּלֵי מַשְׁקֵה הַמֶּלֶךְ שְׁלֹמֹה זָהָב וְכֹל כְּלֵי בֵּית יַעַר הַלְּבָנוֹן זָהָב סָגוּר אֵין כֶּסֶף נֶחְשָׁב בִּימֵי שְׁלֹמֹה לִמְאוּמָה: דברי הימים ב ט כ
5. וַיְצַף אֶת הַבַּיִת אֶבֶן יְקָרָה לְתִפְאָרֶת וְהַזָּהָב זְהַב פַּרְוָיִם: דברי הימים ב ג ו
6. וּזֲהַב הָאָרֶץ הַהִוא טוֹב שָׁם הַבְּדֹלַח וְאֶבֶן הַשֹּׁהַם: בראשית ב יב

הגהות הב״ח

(א) רש״י ד״ה שם פרישה אחת היא. כולה חדא מעלה היא דמהיכל פרשי בין בשביל הקטרה ובין בשביל מתן דמים דלפני ולפנים ומבין האולם ולמזבח לא בשביל כצ״ל: (ב) ד״ה מעלות כו׳ הלכך לענין פרישה דקרא נמי לא איצטריך: (ג) ד״ה קדושת היכל כו׳ לפרוש מבין האולם ולמזבח דילמא עייל לאולם כו׳ כצ״ל ותיבות פרישה לכל העזרה נמחק: (ד) ד״ה סאה כו׳ נתפזרו לו ב׳ קבין ירושלמיות:

מוסף רש״י

וניקום ונגזור גזירה לגזירה. הא דאמרינן בכולי הש״ס שאין גוזרין גזירה לגזירה, מהאי קרא נפקא (ויקרא יח) ושמרתם את משמרתי עשו משמרת, כלומר גזרה למשמרתי לתורתי, ולא משמרת למשמרת, שלא יעשו גזרה לגזרה (ביצה ג:). התורה חסה על ממונן של ישראל. שנאמר (ויקרא יד) וצוה הכהן ופנו את הבית וגו׳, על מה חסה תורה, על פכין של כלי חרס שאין להם טהרה במקוה, א״כ חסה על ממון הבזוי, ק״ו על ממון החשוב, א״כ חסה על ממונו של רשע, קל וחומר על ממונו של צדיקים (לעיל לט. ועי״ש מוסף רש״י).

תוס׳ ישנים (המשך)

להתחיל כמו כן בעזרה כדי שלא יכנס להיכל כיון שהמזרה מן התורה. ורש״י פירש כן משום דכתיב וכל אדם לא יהיה באהל מועד, משמע דלפרישה דהקטרה לא גמירי מעלה אלא רבי

וי״ל כיון דקטרת הוי דבר שבחשאי יש (לפנים) [לפרוש] גם בשביל הקטרה דהיכל. ש״מ מעלות דאורייתא. פירש רש״י כל מעלות השנויות במס׳ כלים [פ״א] מהר הבית ואילך. ואין נראה לרבינו דהא קתני התם עזרת נשים מקודשת ממנו שאין טבול יום נכנס לשם כו׳ והוא מדרבנן [כדאמרינן ביבמות] [ז, ב] חלר חדשה שחדשו בה דברים ואמרו טבול יום לא יכנס [לגד] מעזרת נשים קאמר דהיא מדאורייתא, דהא בסוטה [כ, ב] גבי הוליאוה שלא תטמא עזרה משמע שיכנס שם. אלא יש לפרש מעלות דמחנה שכינה או מעלות השנויות בין האולם למזבח דמסכת כלים הוו דאורייתא. [illegible]

כתיבא בהדיא. אך י״ל דגמרא גמיר קאי אבין אולם למזבח כמו שכתוב בפסוק בהדיא גבי פרישה דהיכל. [illegible] משום דאמרינן לקמן בסמוך גבי אמר רבא ש״מ (דרשות) [קדושת] היכל ואולם חדא היא כו׳ היא גופה גזירה [illegible] הא אמרו ש״מ מעלות דאורייתא, ואין נראה דקאי ש״מ דרבא על דיחויא דש״מ דלעיל, על כן נראה לרבינו [illegible] נעמיד מעלות על קדושת עזרת נשים אלא בשל בין האולם למזבח. כיון דלא מפסיק מידי לא מינכרא [illegible] [ד]מעלות דאורייתא נינהו דאמרן לעיל לא שנו אלא בשעת הקטרה דהיכל אבל בשעת הקטרת דלפני ולפנים [illegible]

[illegible]

א) עיין בריטב״א כריש סוגיין ד״ה לא שאנו ובדבריו יש להגיה גם כאן. ועי׳ בש״ס.